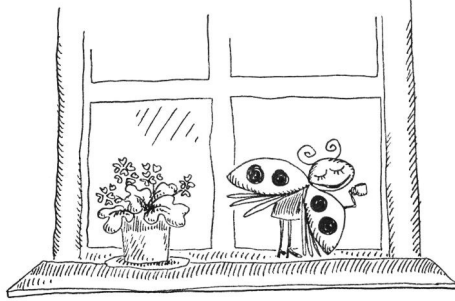


Miia Laurila

INKeri ja RINKeli

- kun valo voittaa





INKeri ja RiNKeLi

- kun valo voittaa

Miia Laurila



INKeri ja RiNKeli

- kun valo voittaa

Teksti ja kuvitus ©Miia Laurila 2018

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-0420-2

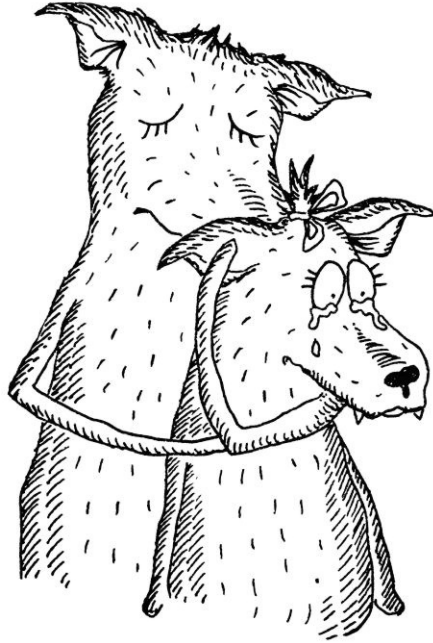
Kun pimeys ympäröi tukahduttavalla villapeitollaan,
epävarmuus ja pelko saavat vallan.
Kun tummat varjot vaeltavat,
kiusaajat purkavat omaa paha mieltään ja oloaan.
Ne levittävät sitä kuin mustekala lonkeroitaaan,
hiljalleen mustuuttaan hymisten ja kaikkiin kuunteleviin
korviin kuiskien.

Mutta.

Kun katsot oikein tarkasti, sydämellä.
Kun kuuntelet oikein tarkasti, sydämellä.
Silloin voit nähdä ja kuulla sen.
Sen, mikä on kaunista, tärkeää, arvokasta.
Voit nähdä toisesta hohtavan valon.
Sillä valo voittaa aina,
ja pieninkin pilkahdus valoa riittää valtaamaan pimeyden.
Sinun tarvitsee vain nähdä sydämellä.

Elämäni ihmeille, tämäkin.

Ihanaa, että olette juuri te 



- Äiti... Entä jos minä en saa koskaan ystävää?

- Voi, rakas... Äiti-Susi huokaisi ja painoi pienen harmaan ja takkuisen pään syliinsä. Hän sulki silmänsä ja painoi kuononsa kevyesti tuota pientä, takkuista päätä vasten. Se tuoksui aurin-gon lämmittämältä hiekalta, kastemadoilta ja päivänkakkaroilta. Rakkaalta ja parhaimmalta ikinä. Äiti-Susi veti tuota tuoksua hitaasti kirsuunsa, sulki silmänsä tiukemmin ja pidätti kyyneleit-tään. Hänen sydäntään puristi ja kurkkua kuristi.

- Voi, rakas, sinä olet niin ihmeellisen ihana, ettet voi olla saa-matta ystävää.

Mytty painautui tiukemmin äidin syliin, tunki pienen kuononsa äidin kaulakuoppaan ja huokaisi. Hänen sydämensä keveni ja hartiat tipahtivat rentoina alaspäin. Onneksi äiti tietää aina kai-ken.

Luku 1: Timanttisen tärkeä työ

Loppukesän valo taittui kimallellen pienen lammen pinnalla. Sudenkorennot surisivat ja pörisivät, heittivät voltteja ja silmu-koita lumpeenlehtien välillä lennellessään, ja lopulta ne laskeutuivat lehdelle keräämään auringonvaloa kimaltaviin siipiinsä. Lepän lehdet lepattivat hauskasti toisiaan vasten. Ihan kuin puun rungolla olisi istunut satapäinen joukko menninkäislapsia pelaamassa taputusleikkiä. Tiedäthän, sitä, joka kiihtyy aina vain nopeammaksi ja nopeammaksi ja nopeammaksi ja jossa sitten aina lopulta kädet menevät ihan sikinsokinmyttyyn. Maassa lammen rannalla puolukat hehkuivat toinen poski punaisena ja toinen vielä ujonvalkoisena. Oli lämmin, lempeä ja kaikin puolin kaikkia eläväisiä hellivä loppukesän päivä.

Inkeri istui pienenpienen kotitalonsa kuistilla punikkitatista tehdyllä tuolilla ja hörppi ruusunmarja-seljankukkateetä. Hän huokaisi ja veti syvään sisäänsä kesäpäivän lämmön aromeja. Inkeri ja hänen pikkusiskonsa Rinkeli ovat ikivanhan keijukaissuvun nuoria edustajia, keijukaissiskoksia, jotka asustavat Keijukaismetsän kaakkoiskulmassa pienenpienessä talossaan. Talo vinksottaa hassusti vinossa, vähän niin kuin Pisan kalteva torni, mutta ei sinne päinkään, koska talo on talo eikä mikään torni ja kaiken lisäksi se sijaitsee Italian sijasta vanhan lehmuksen erään tukevan oksanhaaran tasanteella. Mutta vinossa se vinksottaa yhtä kaikki. Vähäsen vinossa, sillä lailla sopivasti. Ei niin, että siellä joutuisi kulkemaan pää kenollaan ja laittamaan sinitarralla kahvikupit pöytään kiinni, etteivät ne hulahtaisi lattialle, vaan sillä lailla vähäsen ja juuri sopivasti vinossa. Talon katto hehkuu kuin metsämansikka suloista punaansa ja sen seinät loistavat kullankeltaisina. Kun aurinko laskeutuu ylhäältä iltapuulle mennessään, sen säteet saavat pienen sopivasti vinksottavan talon hohtamaan kuin leirinuotio tai kulta-aarre. Tai diskopallo, kuten

Rinkeli joka ilta hihkuu veivatessaan kuistinlaudoilla Macarenaa.

Inkeri siis nautiskeli rauhasta ja lepänlehtien läpytyksestä, tees-tään sekä pienestä palasta minttusuklaata. Juuri kun hän nuolaisi sormistaan viimeiset sulaneet suklaat, hänen vieressä alkoi ar-moton nirinä ja narina. Rinkeli oli lennähtänyt kiikkumaan kei-nulaudalle, joka roikkui talon yläpuolella olevasta oksasta. Hän kiihdytti kei-nuvauhtiaan hurjemmaksi ja hurjemmaksi ja hur-jemmaksi ja lopulta hän lennähti hervottomasti kikattaen kei-nuvauhdin viemänä aina viereisen koivun oksalle saakka. Inkeri hymähti ja huokaisi. Hänen siskonsa. Hänen rämäpääsiskonsa.

- Mitä tehtäisiin? Rinkeli kysyi innosta pihisten ja puhisten, kun hän lennähti takaisin kotikuistille. Hän istahti kuistin räsymatol-le ja hörppäsi kulauksen siskonsa teekupista. Rinkelin toinen sukka roikkui ruttuisenaan ja makkaralla ja hänen mekontaskun-sa pursusi aarteita: vauvakäpyjä, kimallekultakivi, vedenhioma ihanan sileä puukalikka, pari raakaa puolukkaa sekä pinkki ky-nä. Rinkelin oranssinvärinen, kihara tukkapehko oli sekaisin ja siinä oleva rusetti repsotti. Inkeri ojentautui nappaamaan siskon-sa kiharoista kasan kuusenneulasia.

- Meillä on tänään tärkeä päivä. Ihan huippuluokan tärkeä. Ta-soa T.I.M.A.N.T.T.I.N.E.N. eli Tosi Isoja Mahdollisuuksia Ammentava Näpsäkästi Toisia Taputteleva Ihanan Nökeröinen Ehdasti Nätti päivä, Inkeri selosti.

- Ai mikä...?!

- Tosi Isoja Mahd... Äh, tärkeä päivä. Timanttisen tärkeä. Tä-nään alkaa Hukkametsässä jälleen kouluvuosi ja meidät on kut-suttu Susitaipaleen koululle kunniahommiin.



- Ai... Kuulostaa kunnialliselta. Saammeko mitalit? Oi, minä haluan sellaisen pinkin, missä on pitsiröyhelöreunat ja keskellä kultahippuja ja...

- Rinkeli. Ei, emme saa mitaleita. Menemme koululle kunniahommiin. Tekemään sellaisia hommia, että jotta niitä saa tehdä, se on kunnia. Me saamme olla tulevien ekaluokkalaisten kunniaakummitätejä. Auttaa heitä koulujutun alkuun, katsoa, että kukaan ei jää yksin ja että kaikki löytävät kaverin. Että jokaiselta löytyy kynä, kumi ja kengät ovat oikeissa jaloissa ja sitä rataa.

- Oi... Kunniaakummitäti... Kyllä, se minä olen... Rinkeli huokaisi ja painoi leukansa käsiä vasten ja unelmoi. Hän näki itsensä liihottelemassa ja lepattelemassa aurinkoisten ja iloisesti hymyilevien pienten eläinlapsosten seassa, jakelemassa kyniä ja taputtamassa rohkaisevasti pääläelle, niistämässä nenää ja etsimässä kadonneita sukkia.

- Ruttusukka sinä olet, Inkeri tokaisi ja osoitti siskonsa jalkoja.

- Siisti vähän itseäsi, niin lähdetään matkaan.

Inkeri ja Rinkeli seikkailevat jo toisessa lastenkirjassa!

Inkeri ja Rinkeli ovat keijukaissiskokset, joille aina sattuu ja tapahuu, koska - noh - kerkeäville keijukaisille nyt vain sattuu ja tapahuu keskivertokeijukaista enemmän. On läkähdyttävän kuuma loppukesän aika ja intiaanikesä valtaa koko tienoon. Koppakuoriais- ja leppäkerttutuulettimek suristelevat ja päristelevät yhdellä jos toisella-kin ikkunalaudalla, ja kaiken tämän helteen keskellä tapahtuu jotain Suurta ja Ihmeellistä: jälleen kerran on Se Aika vuodesta ja uudesta laumasta untuvikkoja lapsia tulee kertaheitolla Koululaisia isolla Koolla.

Yksi uutuuttaan kiiltelevistä ekaluokkalaisista on susityttö Mytty, joka rakastaa oppimista ja koulua, mutta jota huolettaa tärkeä seikka: saisiko hän yhtään ystävää? Inkeri ja Rinkeli kutsutaan myös koululle kunniallisiin hommiin, timanttista tasoa oleviin koulukummin kunnia- tehtäviin. Kaikki tuntuu sujuvan kuin kirkkaimman Hukkametsän auringon alla vain voi.

Sitten auringon eteen lipuu hiljalleen synkkä pimeys ja iloisissa merkeissä alkanut kouluvuosi alkaa saada huolestuttavia piirteitä. Kiusaaja jos toinenkin levittää pimeää synkkyyttään kuin mustekala lonkeroitaan ja kaikki uhkaa mennä maan mullikkoakin alemmas. Miten Rinkeli selviää yllättävästä haasteestaan?

Entä Mytty, saako hän ystävän?

Miten nestehukitellaan?

Mitä tarkoittaa sydämellä näkeminen?

Voittaako valo? Voittaahan?

Voi, Inkeri ja Rinkeli,

onneksi te olette te...

Inkerin ja Rinkelin voi tavata
myös kirjassa Inkeri ja Rinkeli,
talven lumo



9 789528 004202